

at ville fkyde Krager eller lignende. Det er en Selvfølge, at Indskrænkningen kun angaar Skydning paa Markerne, men ikke bør gælde Udryddelse af forskellige Rovdyr i Gaard, Gaardsplads og indhegnet Have, thi her bør Brugeren formentlig være berettiget til at benytte, hvem han vil dertil.

Med Hensyn til de Fugle, som Paragraffen giver Brugeren Tilladelse til at ødelægge, foreslaar Udvalget, at den store Hornugle og Snuenglen udgaa, idet disse forekomme saa hyderlig sjældent her i Landet, at der næppe er tiltrækkelig Grund til at give nogen Lovregel for disses Vedkommende. Af de øvrige i Paragraffen nævnte Fugle formener Udvalget, at Skovstaden, Tornstaden, Hejren, Blisshønen, Lappedykkeren, Høtteterenen, Tsjuglen og Vandstæren bør udgaa. Bestemmelsen maa nemlig formodes givent alene i Landbrugets Interesse, men ingen af disse Fugle kan siges at skade Landbruget, tværtimod, enkelte af dem ere endog til Nytte for dette, og der er derfor ingen Grund til at tillade paagældende Brugere at ødelægge dem. Naar det er blevet paastaet, at enkelte af disse Fugle skulle skade Fiskeriet, turde denne Skade — naar undtages den af Hejren foranledigede — være temmelig forsvindende, men selv om saa var, vilde denne Omstændighed i alt Fald ikke kunne paaberaabes som Hjemmel for at give den Jordbruger, som ikke har Fiskeri, Ret til at udrydde dem, hvorhos det ogsaa bør fremhæves, at om disse Fugle end undtages fra den heromhandlede Bestemmelse, ville de dog ikke derved blive ubetinget fredede, men kunne i en vis Del af Mæret være Genstand for Jagt.

Af lignende Grunde har Udvalget forment, at det ikke er rigtigt at give enhver Ret til at fange og dræbe Oddere i Fiske-dam. Odderen er ikke skadelig for Landbruget, men kun for Fiskeriet, og det er da upaatvibelig det korrekte kun at give dem, der ere berettigede til Fiskeriet, Ret til at ødelægge disse Dyr. Foruden Odderen bør den fiskeriberettigede ogsaa have Ret til at ødelægge Hejren, der som oven antydet maa antages at kunne bevirke følelig Skade paa Fiskeriet.

Da Paragraffen bestemmer, at det er tilladt at udrydde de i samme ommeldte Dyr og Fugle paa enhver Maade, altsaa ogsaa ved Gaxe, Fælder, Gift og lignende Midler (jvf. dog § 17 i Forslaget), har Udvalget af humane Hensyn ment, at disse Fangstredstaber bør være indrettede saaledes, at Dyrene og deres Yngel ikke pines mere end nødvendigt, og man har derfor stillet et hertil sigtende Forslag.

Endelig er det blevet anset hensigtsmæssigt ved denne Paragraf udtrykkelig at udtale, at den ikke jagtberettigede Gjer eller Brugere, som benytter sig af den i Paragraffen hjemlede Ret, bør staa til Ansvar for, at den ikke misbruges.

Til § 7.

Foruden et Par Redaktionsændringer, begrundede i en foreslaaet Forandring af Fredningstiden for Naavildt, har Udvalget fundet det billigt, at der gives den jagtberettigede en vis Frist, f. Eks. 3 Dage, til at efterkomme sin Forpligtelse til at skaffe den ikke jagtberettigede Brugere Fred for det i Paragraffen nævnte Vildt.

Til § 9.

Hvad her er bestemt om indhegnet Have og Vhstkov har Udvalget forment ogsaa bør gælde indhegnet Planteskole.

Til § 11.

Naar der her gives den jagtberettigede Ret til paa sit Jagtdistrikt at nedsthyde Hunde, der strejfe om udenfor de Beje og Stier, der ere aabne for almindelig Færdsel, turde dette Udtryk for Stiers Vedkommende formentlig give Anledning til betydelig Tvivl. Af Hensyn hertil har, for saa vidt Stier angaar, man foreslaaet Udtrykket forandret til offentlige Stier.

Man har derhos ment, at Retten til at nedsthyde de omstreffende Hunde, der ere i Følge med Gjereren eller andre, ikke blot bør indskræntes til det Tilfælde, at vedkommende ikke paa Opfordring vil kalde Hunden til sig, men ogsaa bør kunne udøves, naar Hunden ikke lader sig tilkalde af den eller dem, den er i Følge med, da Retten ellers saare let vil blive illusorisk.